

— Тукъ е доста студено, каза тя, но азъ ще остана при васъ една нощъ и ще ви бжда посланица.

— Благодаря ти, малка лѣстовичке, каза Принцътъ.

Лѣстовичката изкълва голѣмия рубинъ отъ дрѣжката на Принцовия мечъ и отлетѣ съ него надъ покривитѣ на градскитѣ къщя. Тя мина край съборната камбанария, на която бѣха изваяни ангели. Изъ пѣтя до нея долитаха звукове отъ балната музика. Лѣстовичката прѣлетѣ надъ рѣката, край фенеритѣ, окачени на корабовитѣ мачти. Тя мина надъ еврейския кварталъ и видѣ какъ тамъ броѣха златото и го редѣха на равни купчинки. Най-сетнѣ тя достигна малката къщица и погледна въ нея. Дѣтето въ огнь се мѣташе на постелката, а майкага задрѣмала; тя бѣ съсипана отъ умора. Лѣстовичката се стрѣлна въ прозорчето и сложи рубина на масата до напрѣстника на шивачката. Слѣдъ това тя подлетѣ до леглото и започна да хвърка надъ него, като махаше надъ дѣтето съ своитѣ крилѣ. „Колко ми е хладно“, проговори дѣтето. — „Става ми по-добрѣ“; и то падна въ чудно забравяне.

Слѣдъ това лѣстовичката полетѣ назадъ, къмъ Щастливия Принцъ и му разказа каквото направи. „Странно нѣщо“, забѣлѣжи тя; „при всичко че сега е такъвъ силенъ студъ, но мене ми е топло“.

— Затова, защото ти извърши едно добро дѣло, каза Принцътъ. Малката лѣстовичка се замисли върху това и заспа. Размишленията всѣкога ѝ докарваха сънь.

На разсъмване тя отлетѣ на рѣката и се окъпа. — Какво забѣлѣжително явление, каза учителтъ по зоология, който въ това врѣме минуваше по моста. — Лѣстовица — зимѣ! И той написа за това дълга статия въ мѣстния вѣстникъ.

— Довечера азъ ще летя къмъ Египетъ, каза лѣстовичката и весело строеше плана на своето пѣтешествие. Тя посѣти всичкитѣ градски паметници и дълго седѣ на църковния куполъ. Всждѣ при нейното появяване врацитѣ си шепнеха едно на друго: „Каква благородна чужденка!“ И това доста я забавляваше.